

H Inotai HIRLAP

I. évfolyam 5. szám

1995. november

Az Inotai Baráti Kör által kiírt pályázat, a falu címere elkészítésére lezárult.

Október 23-án az Inotáért Baráti Kör szervezésében megemlékeztünk a forradalomról, annak áldozatairól, koszorúzási ünnepséget rendeztünk a falu főterén.

Meghívott vendégünk Pintér Kornél, a Megyei Közgyűlés alelnöke volt (mint magánszemély vett részt), aki beszédében méltatta 1956 súlyát, annak a történelemben elfoglalt szerepét, tanulságát. Többen a résztvevők közül elmélyültek ünnepségünkön, hiszen hozzátartozóik áldozatai voltak a történelem ezen időszakának.

Tudod kisfiam...

Tudod kisfiam, az ember sokszor megtevéd... Vannak kis és vannak nagy tévedések az életben. Csodálkoztál, emlékszel amikor elfogyott a „cérnám” valamikor a nyáron. A szemembe mondtad a saját igazad, ami nem a kettőnk megbeszélte megegyezése volt, csak a Tied. Apád is követett el hasonló hibát életében, megjár, megjárta a büntetés, lehet hogy jobban fájt nekem, mint Neked az a néhány Atyai.

Mit is kérdeztél az elején? Ja! Tudod kisfiam valamikor, régen... én is csak a Papától, Nagypapától, na meg a történelemből tudom, az idősebbek átérték – volt egy fordulat az emberek életében amikor mint egy futótűzként elterjedt a földön egy eszme.

A lényege az volt, hogy legyen mindenki lehetőleg az egész világon EGYENLŐ.

Tudod az azt jelenti, hogy töröljék el a történelmet, az addigi életet, és kezdjünk egy újat, varázsütésre, mindenki jusson hasonló esélyhez az életben. Nem is tudom hogyan mondjam el, hogy ne vezesselek félre, és meg is értsd a lényegét. Szinte világméretű próbálkozás volt, az bizony. Tehát legyen mindenki egyenlő érted.

Ehhez aztán, hogy elinduljon a dolog, az kellett, hogy az emberek közötti különbség megszűnjön. Ez nem ment másképpen, minthogy valakitől el kellett venni valamit. Valamit, amit előtte talán nagyon keményen megdolgozott és oda kel-

lett adni annak, akinek valamiért nem volt semmije. Vagy azért nem volt semmije mert nem kapott az Apukájától, vagy azért éppen, mert nem biztos, hogy nagyon szeretett elsőként munkába állni ott ahol dolgozott, vagy az előző hatalom hibája miatt nem tudott érvényesülni.

Az a hatalom amelyik ezt az ügyet irányította, nem elég, hogy elvette amit akart akár fegyverrel is, de a **hatalmat** minden ügy irányítását is azoknak adta akiknek eddig nem volt semmije. Ezt úgy értsd kisfiam, hogy nemcsak vagyona nem volt, de még különösebb elképzelése sem az életről, a világról, téves úton járt. Tudod kisfiam a hatalom olyan emberek kezében, akik nem tudnak vele megfelelően élni, nagy veszélyt jelent. Önteltté, mindentudóvá és csalahatatlanná teszi az embert. Voltak olyanok akik szembeálltak ezzel a hatalommal, kifejezték nemtetszésüket, mertek ellene tenni bátran. Őket sokszor vérpadra küldte, megcsönkította, és megalázta a gőgében újdonsült hatalmától megittasult, megrészegült ember. Ez ami kis országunkban ugyanígy történt. Miután a „futótűz” ahogyan mondtam Magyarországot is elérte, ugyanúgy történt minden mint ahogy az előbb elmondtam.

Aztán egyszer a mi országunkban rájöttek, nagyon de nagyon sokan arra, hogy ez téves, rossz gondolat volt. Nem lehet így élni, nem lehet eltaposni azt ami addig jó volt, főleg úgy hogy abból parancsuralmi

társadalmat akarnak építeni, elképzelés nélkül, önkényuralmat akarnak létrehozni, és az egyenlőség nevében eltaposni minden szépet, megfosztani önállóságuktól az embereket, egyenlővé tenni a nyulat az oroszlánnal. Összefogtak hát az emberek megelégteltek és felkeltek ellene.

Vérbe fojtották, meghusították katonákkal és minden elképzelhető eszközzel ezt a törekvést. Megtorolták a felkelés vezetőit, s mindenkin akinek köze volt hozzá, azt hogy a hatalom ellen mertek tenni. Szomorú volt ez az időszak, nagyon sokan voltak akiket meg kellett büntetni engedtlenségükért. Családokat zúztak szét, vérrel és megaláztatással fojtottak el felkelést. Aztán minden ment az ő elképzelésük szerint. (Más országokban is voltak felkelések, ellenállások, azokat is vérbe fojtották.)

Hosszú idő következett. Az egyenlőség, a hazug egyenlőség képviselői próbálták bizonyítani a maguk képzelőerejével, a maguk eszközeivel, de sosem volt igazán, sosem lehetett igazából igazuk, mert közben, hogy védjék magukat, embereken kellett átgázolniuk, embereket kellett félre állítaniuk, és csak a saját elképzelésükkel törődtek, eltaposva másokét.

Nagysokára és megint világméreteken rájöttek az emberek és talán rájött ez a hatalom is arra, hogy így nem lehet embereket, országokat irányítani. A járható út – hiszen mi emberek sokszínűek, mások vagyunk – az, és egyedül az, hogy mindenki találja meg a helyét a társadalomban, mindenki foglalkozzon azzal amihez ért, adja azt a köz- és a maga javára amihez ért, adhasson adalékot a továbblépéshez min-